ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА E. SHARPSTON,
представено на 6 декември 2007 година [1]

1. Това е второто производство по обжалване в рамките на заведеното отдавна дело, свързано основно с търговското и логистично подпомагане, предоставено от френската пощенска служба на неговото дъщерно дружество SFMI-Chronopost, което извършва експресни куриерски услуги. В Решение 98/365/ЕО (наричано по-нататък „спорното решение“) Комисията приема, че подобно подпомагане не представлява държавна помощ [2]. Конкурентите на SFMI-Chronopost подават жалба до Първоинстанционния съд (по-нататък „дело UFEX I“) [3], който отменя спорното решение. В първото производство по обжалване (наричано по-нататък „дело Chronopost I“) [4] Съдът отменя решението на Първоинстанционния съд и му връща делото за ново разглеждане. Настоящите жалби са заведени срещу последвалото решение на Първоинстанционния съд, който отново отменя спорното решение (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, дело UFEX II) [5].

2. Правните основания, посочени в настоящото производство по обжалване, се отнасят: i) до състава на Първоинстанционния съд в производството, довело до приемане на обжалваното съдебно решение; ii) до това дали Първоинстанционният съд се е произнесъл по недопустимо правно основание; iii) до разглеждането от него на мотивите на Комисията в спорното решение; и iv) до неговата преценка относно понятието за държавна помощ във връзка с прехвърлянето на клиентела в полза на SFMI-Chronopost.

Обстоятелствата и производството

Обстоятелства в основата на спора

3. Спорът в основата на това дело започва с подадено до Комисията оплакване през декември 1990 г. В обжалваното съдебно решение са изложени обстоятелствата в основата на спора:

„(2) До края на 1990 г. френската поща („La Poste“), [дружество], което осъществява дейност като законен монопол в сектора на обикновените пощенски

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Решение 98/365/ЕО на Комисията от 1 октомври 1997 година относно държавна помощ, за която се твърди, че е предоставена от Франция на SFMI-Chronopost (ОВ L 164, 1998 г., стр. 37).

3 — Решение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия (Т-613/97, Recueil, стр. II-4055).

4 — Решение от 3 юли 2003 г. по дело Chronopost и др./UFEX и др. (C-83/01 P, C-93/01 P и C-94/01 P, Recueil, стр. I-6993).

5 — Решение от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия (Т-613/97, Recueil, стр. II-1531).

услуги, е неразделна част от френската администрация. От 1 януари 1991 г. то е организирано като публичноправно юридическо лице съобразно разпоредбите на Закон 90-568 от 2 юли 1990 г. относно организацията на обществената услуга на пощите и телекомуникациите (JORF от 8 юли 1990 г., стр. 8069). Този закон му позволява да извършва някои дейности, отворени за конкуренция, а именно изпращането на експресни пратки.

(3) Société française de messagerie internationale (наричано по-нататък „SFMI“) е частноправно дружество, на което от края на 1985 г. е поверено управлението на службата за експресни куриерски услуги[6] на La Poste. Това предприятие е създадено с дружествен капитал от 10 милиона френски франка (FRF) (около 1 524 490 EUR), разпределен между Sofipost (66 %), финансово дружество, което е 100 % собственост на La Poste, и TAT Express (34 %), дъщерно дружество на авиокомпанията Transport aérien transrégional (наричана по-нататък „TAT“).

(4) Редът за експлоатация и пускане на пазара на експресните куриерски услуги, които SFMI предоставя под името EMS/Chronopost, е определен в инструкция на френското министерство на пощите и далекосъобщенията от 19 август 1986 г. Според тази инструкция La Poste трябва да предостави на SFMI логистично и търговско подпомагане. Договорните отношения между La Poste и SFMI са уредени в споразумения, първото от които е от 1986 г.

(5) През 1992 г. структурата на осъществяваната от SFMI дейност за експресни куриерски услуги е променена. Sofipost и TAT създават ново дружество Chronopost SA, в което също притежават съответно 66 % и 34 % от акциите. Дружеството Chronopost, което до 1 януари 1995 г. има изключителен достъп до мрежата на La Poste, се пренасочва към националните експресни куриерски услуги. SFMI е изкупено от GD Express Worldwide France, дъщерно дружество на съвместно международно предприятие, обединяващо австралийското дружество TNT и пощите на пет страни, концентрация, разрешена с Решение на Комисията от 2 декември 1991 г. (дело IV/M.102 — TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Poste и Sweden Post) (ОВ C 322, 1991 г., стр. 19). SFMI запазва международната дейност за експресни куриерски услуги, използвайки Chronopost като агент и доставчик на услуги при обработването във Франция на международните му пратки (наричано по-нататък „SFMI-Chronopost“)[7].

(6) Syndicat français de l’express international (SFEI), познат понастоящем като Union française de l’express (UFEX), в който членуват останалите трима жалбоподатели, е регистриран по френското право професионален съюз, обединяващ почти всички дружества, предлагащи експресни куриерски услуги, които са в конкуренция със SFMI-Chronopost.

6 — Дейност, която осъществява под името „Postadex“.

7 — В настоящото заключение, както в обжалваното решение, ще бъде използвано названието „SFMI-Chronopost“ дори когато става въпрос само за едно от двете дружества. Този подход е възприет и в решенията, цитирани в бележки под линия 3—5.

(7) На 21 декември 1990 г. SFEI подава оплакване до Комисията на Европейските общности, по-конкретно с мотива, че предоставяното от La Poste на SFMI логистично и търговско подпомагане представлява държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора за ЕО (понастоящем след изменението член 87 ЕО). В оплакването се посочва главно фактът, че заплащаното от SFMI възнаграждение за съдействието, предоставяно от La Poste, не отговаря на нормалните пазарни условия. Разликата между пазарната цена за получаването на такива услуги и тази, реално плащана от SFMI, представлявала държавна помощ. Към оплакването е приложено икономическо проучване, осъществено по искане на SFEI от консултантското дружество Braxton associés, за да бъде оценен размерът на помощта в периода 1986—1989 г.

(8) С писмо от 10 март 1992 г. Комисията уведомява SFEI за приключването на преписката, образувана въз основа на неговото оплакване. На 16 май 1992 г. SFEI и други предприятия подават до Съда на Европейските общност жалба за отмяна на това решение. След решението на Комисията от 9 юли 1992 г. за оттегляне на решението и от 10 март 1992 г. Съдът се произнася, че липсва основание за постановяване на решение по същество (Определение на Съда от 18 ноември 1992 г. по дело SFEI и др./Комисия, C-222/92)."

4. Наред с оплакването до Комисията „[н]а 16 юни 1993 г. SFEI и други предприятия предявяват иск срещу SFMI, Chronopost, La Poste и други пред tribunal de commerce de Paris (Търговски съд Париж). Към него е приложено второ проучване на Braxton associés, в което данните от първото проучване са актуализирани и периодът на оценяване на помощта е продължен до края на 1991 г. С решение от 5 януари 1994 г. tribunal de commerce de Paris поставя на Съда няколко преюдициални въпроса относно тълкуването на член 92 от Договора и на член 93 от Договора за ЕО (понастоящем член 88 ЕО), единият от които въпроси се отнася до понятието за държавна помощ при обстоятелствата по настоящото дело. Като приложение към становището си от 10 май 1994 г. френското правителство представя на Съда икономическо проучване, направено от дружеството Ernst & Young. В [Решение по дело SFEI и др. [8]] Съдът решава, че „[п]редоставянето на логистично и търговско подпомагане от едно публично предприятие на неговите частноправни дъщерни дружества, извършващи дейност, отворена за свободна конкуренция, може да представлява държавна помощ, по смисъла на член 92 от Договора, ако получаваното в замяна заплащане е по-ниско от това, което би било изисквано при нормални пазарни условия" (точка 62)" [9].

Разследването на Комисията и спорното решение

5. През 1993 г. Комисията иска и получава допълнителна информация от Френската република. През март 1996 г. Комисията уведомява тази държава-членка, че започва процедурата по член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 2 ЕО) относно помощ, за която се твърди, че е предоставена от

8 — Решение от 11 юли 1996 г. (C-39/94, Recueil, стр. I-3547), което ще посочвам като Решение по дело SFEI.

9 — Точка 10 от обжалваното решение.

Френската република на SFMI-Chronopost. На 17 юли 1996 г. Комисията публикува официалното известие относно започване на процедурата [10].

6. На 17 август 1996 г. SFEI представя становище на Комисията в отговор на известието, като прилага икономическо проучване на Bain & Co [11]. Френската република отговаря, като прилага икономическо проучване на Deloitte Touche Tohmatsu.

7. На 1 октомври 1997 г. Комисията приема спорното решение. Член 1 от това решение гласи, че „[п]редоставянето от La Poste на неговото дъщерно дружество SFMI-Chronopost логистично и търговско подпомагане [и останалите оспорвани мерки] не представлява държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost".

Решение по дело UFEX I [12] *и Решение по дело Chronopost I* [13]

8. С жалба, подадена на 30 декември 1997 г. UFEX, DHL International, Federal Express и CRIE молят Първоинстанционния съд да отмени спорното решение. Впоследствие Френската република, La Poste и Chronopost встъпват в подкрепа на исканията на Комисията.

9. Делото е разпределено на четвърти (разширен) състав на Първоинстанционния съд и е назначен съдия докладчик.

10. Жалбоподателите сочат четири правни основания за отмяна, изведени от: i) нарушение на правото на защита; ii) непълнота на мотивите; iii) фактически грешки и явни грешки в преценката; и iv) неправилно прилагане от Комисията на понятието за държавна помощ, тъй като, на първо място, тя не взема предвид нормалните пазарни условия при анализа на възнаграждението за предоставяното на SFMI-Chronopost подпомагане от страна на La Poste, а на второ място, тъй като изключва от това понятие различни мерки, от които се твърди, че се е ползвало SFMI-Chronopost.

11. Първоинстанционният съд приема първата част от четвъртото правно основание и отменя член 1 от спорното решение в частта, в която се приема, че предоставеното на SFMI-Chronopost от страна на La Poste логистично и търговско подпомагане не представлява държавна помощ. Първоинстанционният съд приема, че не е необходимо да разглежда втората част на четвъртото правно основание или другите правни основания, доколкото те се отнасят до предоставеното на SFMI-Chronopost логистично и търговско подпомагане от страна на La Poste. По-специално не било необходимо да се разглежда второто правно основание. Първото правно основание и частите от третото правно основание, които не се отнасят до оплакванията, разгледани в четвъртото правно основание, са отхвърлени.

10 — ОВ C 206, стр. 3.

11 — То разширява и предмета на оплакването си от декември 1990 г., като включва някои въпроси, които не са свързани с настоящата жалба.

12 — Посочено в бележка под линия 3.

13 — Посочено в бележка под линия 4.

12. На 19 и 23 февруари 2001 г. Chronopost, La Poste и Френската република подават жалби в секретариата на Съда срещу Решение по дело UFEX I.

13. Жалбоподателите изтъкват няколко правни основания, като според първото от тях Първоинстанционният съд нарушил член 92, параграф 1 от Договора за ЕО (понастоящем член 87, параграф 1 ЕО), тълкувайки неправилно използваното в Решение по дело SFEI понятие за нормални пазарни условия. В точка 75 от Решение по дело UFEX I Първоинстанционният съд приел, че Комисията трябвало поне да провери дали полученото от La Poste плащане е подобно на това, което би поискало частно финансово дружество или частна група предприятия, които не упражняват дейност в резервиран сектор.

14. Съдът приема, че посочената преценка е опорочена от грешка при прилагане на правото, тъй като в нея не е взет предвид фактът, че La Poste е било в много по-различно положение от това на частно дружество, което действа при нормални пазарни условия. Като структура, на която е възложена услуга от общ икономически интерес по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем член 86, параграф 2 ЕО), La Poste е трябвало да придобие или да бъде снабдено със значителни инфраструктури и средства, които да му дадат възможност да предоставя обикновената пощенска услуга на всички ползватели, включително в райони, в които тарифите не покриват разходите за тази услуга. Следователно създаването и поддържането на мрежата на La Poste не отговаряли на чисто търговската логика и частно предприятие никога не би се ангажирало с тях. Освен това предоставянето на логистично и търговско подпомагане се състояло именно в поставянето на разположение на тази мрежа. Следователно то било неразривно свързано с нея. Съдът прави следния извод:

„(38) При тези условия, при липсата на каквато и да е възможност за сравнение на положението на La Poste с това на частна група предприятия, които не упражняват дейност в резервиран сектор, „нормалните пазарни условия“, които неизбежно са хипотетични, трябва да се преценяват, като се сравняват с наличните обективни и подлежащи на проверка елементи.

(39) В дадения случай направените от La Poste разходи за предоставяне на логистично и търговско подпомагане на дъщерното му дружество могат да бъдат такива обективни и подлежащи на проверка елементи.

(40) На тази основа съществуването на държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost може да бъде изключено, ако от една страна бъде установено, че изискваната насрещна престация покрива подобаващо всички причинени от предоставянето на логистичното и търговското подпомагане допълнителни променливи разходи, подходящо участие в постоянните разходи, свързани с използването на пощенската мрежа, както и подходящи доходи от собствения капитал, доколкото е предоставен за конкурентната дейност на SFMI-Chronopost, и от друга страна, ако никаква улика не дава основание да се смята, че тези елементи са били подценени или определени произволно.“

15. В съответствие с това Съдът приема за основателно първото правно основание. Той отменя Решение по дело UFEX I, без да разглежда останалите правни основания, и връща делото на Първоинстанционния съд за ново разглеждане.

Обжалваното съдебно решение [14]

16. След връщането му на Първоинстанционния съд първоначално делото е разпределено на четвърти (разширен) състав и е назначен същият съдия докладчик, както този по дело UFEX I. След решението от 13 септември 2004 г. [15] за промяна на съдебните състави на Първоинстанционния съд съдията докладчик е преместен в трети (разширен) състав, на който е преразпределено делото.

17. Жалбоподателите се основават по същество на второто, третото и четвъртото правно основание, изтъкнати в производството, по което е постановено Решение по дело UFEX I [16]. В настоящия случай в първата част от четвъртото правно основание се твърди наличие на грешка при прилагане на понятието за нормални пазарни условия според тълкуването му в Решение по дело Chronopost I.

18. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание на 15 юни 2005 г.

19. Първоинстанционният съд приема за основателно второто правно основание (непълнота на мотивите) и съдържащото се във втората част от четвъртото правно основание оплакване, относно прехвърлянето на Postadex. Той отхвърля всички останали оплаквания, с изключение на тези в първата част от четвъртото правно основание, за която приема, че не е възможно да бъде разгледана. Той отменя спорното решение в частта, в която се приема, че нито логистичното и търговското подпомагане, предоставено от La Poste на неговото дъщерно дружество SFMI-Chronopost, нито прехвърлянето на Postadex представляват държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost.

Жалбите

20. На 4 и 7 август 2006 г. Chronopost (дело C-341/06 P) и La Poste (дело C-342/06 P) подават съответно жалби в секретариата на Съда срещу решението на Първоинстанционния съд. Жалбоподателите молят Съда да отмени обжалваното съдебно решение и да осъди жалбоподателите да заплатят всички съдебни разноски. Chronopost моли Съда и да постанови окончателно решение по спора и да потвърди законосъобразността на спорното решение.

14 — Посочено в бележка под линия 5.

15 — ОВ C 251, стр. 12.

16 — Вж. точка 10 по-горе.

21. UFEX, DHL Express (Франция) (по-рано известно като DHL International), Federal Express International (Франция) и CRIE (в ликвидация) представят общ отговор на всяка от жалбите. Нито Френската република, нито Комисията представят становища [17]. Съгласно член 117 от Процедурния правилник председателят на Съда допуска Chronopost и La Poste да представят писмени реплики относно правните основания за недопустимост. Тогава UFEX представя писмена дуплика.

22. Двете жалби са съединени с Определение на председателя на Съда от 18 април 2007 г.

23. Не е направено искане за насрочване на съдебно заседание и такова не е проведено.

Първото правно основание: процесуално нарушение във връзка със съдебния състав

24. Жалбоподателите твърдят, че тяхното право на справедлив съдебен процес е нарушено, тъй като съдията докладчик в производството, довело до обжалваното съдебно решение, е бил също и съдия докладчик в производството, довело до Решение по дело UFEX I.

Приложими разпоредби

Процедурен правилник на Съда (наричан по-нататък „Правилникът на Съда“)

25. Съгласно член 42, параграф 2 „[в] хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството“.

26. По силата на член 118 член 42, параграф 2 се прилага в производството пред Съда по обжалване на решение на Първоинстанционния съд.

17 — Страните, които представят общ отговор, ще наричам с общото наименование „UFEX“.

Процедурен правилник на Първоинстанционния съд (наричан по-нататък „Правилникът на Първоинстанционния съд“)

27. Член 48, параграф 2 има същото съдържание като това на член 42, параграф 2 от Правилника на Съда.

28. Съгласно член 118:

„1. Когато Съдът отмени решение или определение на състав, председателят на Първоинстанционния съд може да разпредели делото на друг състав, състоящ се от същия брой съдии.

2. Когато Съдът отмени решение или определение, постановено от Пленума или от Големия състав на Първоинстанционния съд, делото се разпределя на състава, постановил посоченото решение.

2а. Когато Съдът отмени решение или определение, постановено еднолично от съдия, председателят на Първоинстанционния съд разпределя делото на тричленен състав, в който не участва постановилият решението или определението съдия.

[…]“

Доводи на страните

29. Жалбоподателите твърдят, че макар Общността като такава да не е страна по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи („ЕКПЧ“), тя е длъжна да спазва гарантираните от ЕКПЧ права. Правото на независим и безпристрастен съд е съставна част от правото на справедлив съдебен процес съгласно член 6 от ЕКПЧ. Достатъчно е външно да изглежда (обективно), че има пристрастие, за да бъде нарушено това право, и това е така, ако състав на съд буди основателни съмнения относно неговата безпристрастност. Съдебната практика както на Европейския съд по правата на човека, така и на френските съдилища сочи, че присъствието на един и същ съдия в последователни производства поражда подобни съмнения. La Poste счита, че член 118, параграфи 1 и 2а от Правилника на Първоинстанционния съд са проява на загриженост относно преразглеждането на дела от съдии, които са участвали в първоинстанционното производство.

30. В писмения си отговор UFEX изтъква, че това правно основание е ново и поради това недопустимо съгласно Правилника на Съда. Преди съдебното заседание секретариатът на Първоинстанционния съд уведомил жалбоподателите с писма за съдебния състав и името на съдията докладчик се съдържало в доклада за съдебното заседание. Въпреки това жалбоподателите не подали възражения пред Първоинстанционния съд. От Решение по

дело Petrides/Комисия [18] следва, че процесуална гаранция, от която е направен отказ по този начин, не може да се ползва в производството по обжалване.

31. Що се отнася до съдържанието на правното основание, UFEX посочва, на първо място, че съставът на Първоинстанционния съд, постановил обжалваното съдебно решение, бил в съответствие с член 118 от Правилника на Първоинстанционния съд относно състава на Първоинстанционния съд по дело, върнато от Съда за ново разглеждане след отмяна на предходно решение. Освен това принципът на колегиалност, на който били подчинени съдебните състави на общностните съдилища, служел за неутрализиране на всякакъв риск от пристрастие. На второ място, тези общностни норми не нарушавали член 6, параграф 1 от ЕКПЧ. Според UFEX Европейският съд по правата на човека следвал подхода на решаване в зависимост от всеки конкретен случай и не бил установил общ принцип, съгласно който съдия не може да заседава в последователни производства по едно и също дело. На трето място, разпоредбите отчитали различните традиции на държавите-членки. Освен това било в интерес на доброто правораздаване в Общността по сложно дело, върнато на Първоинстанционния съд за ново разглеждане, да остане същият съдия докладчик.

32. В писмените си становища жалбоподателите оспорват недопустимостта, посочена от UFEX като правно основание. Chronopost счита правното основание за неотносимо, поради това че нарушение на правото на безпристрастен съд съставлява нарушение на съществени процесуални норми. Като такова то е правно основание, свързано с обществения ред, което Съдът трябва да повдигне служебно.

33. Жалбоподателите посочват, че във всеки случай твърдението за недопустимост е неоснователно. Правното основание не можело да бъде посочено преди постановяване на обжалваното съдебно решение. Правните основания, посочени в производство по обжалване, непременно били нови, доколкото с тях се оспорва обжалваното съдебно решение. Правото на безпристрастен съд било неотменно и от него не можел да се направи отказ като от процесуална гаранция. Жалбоподателите поддържат освен това, че не съществува процедура, за оспорване на състава на Първоинстанционния съд или за отвод на конкретен съдия от състава. На последно място, Chronopost твърди, че писмата на секретариата на Първоинстанционния съд не съдържали имената на съдиите от съставите и че не е получило копие от протокола от съдебното заседание.

34. В писмената си дуплика UFEX посочва, че твърдението, според което настоящото правно основание е свързано с обществения ред, само по себе си е ново правно основание. То било също и неотносимо, тъй като липсвало нарушение на основно право. Жалбоподателите можели да повдигнат правното основание пред Първоинстанционния съд съгласно член 48, параграф 2 от Правилника на Първоинстанционния съд. Правните основания в производството по обжалване не са непременно нови, тъй като те трябвало да бъдат повдигнати по въпроси, разисквани пред долната инстанция. Когато те са нови, член 42, параграф 2 от Правилника на Съда се

18 — Решение от 9 септември 1999 г. (C-64/98 P, Recueil, стр. I-5187, точка 32).

прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 118 от този правилник. UFEX също посочва, че Chronopost трябвало да знае кои са членовете на съставите на Първоинстанционния съд, тъй като те били публикувани в *Официален вестник* [19].

Съображения

35. По отношение на допустимостта напомням, че Chronopost и La Poste са страни, встъпили в подкрепа на исканията на Комисията в производството пред Първоинстанционния съд.

36. Съгласно член 40 от Статута на Съда встъпила страна може само да подкрепя исканията на една от страните. Общностните съдилища са дали тълкуване на това ограничение като пречка за встъпилата страна да излага доводи или правни основания, които нямат никаква връзка с въпросите в основата на спора, който се определя от жалбоподателя и ответника [20].

37. Твърдение за нарушение на процесуални норми във връзка със състава на Първоинстанционния съд не е свързано с правните основания, повдигнати пред този съд от Комисията. Поради това Chronopost и La Poste не можели да повдигнат това правно основание пред Първоинстанционния съд.

38. Тогава се поставя въпросът дали самата Комисия е можела да повдигне такова правно основание в производството пред Първоинстанционния съд.

39. Съгласно член 48, параграф 2 от Правилника на Първоинстанционния съд, в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху обстоятелства, установени в хода на производството. Първоинстанционният съд прави обективна проверка дали обстоятелствата са „установени“ в хода на производството, по-специално дали страната е можела да знае за обстоятелствата преди това [21].

40. Очевидно е, че не е могло да се установи преди започване на производството кои ще бъдат членовете на състава на Първоинстанционния съд, на който е било разпределено делото след връщането му за ново разглеждане от Съда. Поради това съгласно член 48, параграф 2 от Правилника на Първоинстанционния съд Комисията е имала право да повдигне ново правно основание за да оспори този състав.

19 — Вж. бележка под линия 15.

20 — Вж. Решение от 17 март 1993 г. по дело Комисия/Съвет (C-155/91, Recueil, стр. I-939, точки 23 и 24) и Решение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2006 г.по дело Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия (T-237/02, Recueil, стр. II-5131, точка 97 и цитираната съдебна практика). Последното посочено решение понастоящем е предмет на обжалване (C-139/07 P), но не във връзка с разглеждания въпрос.

21 — Вж. Решение от 8 март 2007 г. по дело France Télécom/Комисия (T-340/04, Сборник, стр. II-573, точка 164 и цитираната съдебна практика).

41. Освен това Комисията обективно е можела да направи това. Съставът, на който е било разпределено делото, е бил съобщен на страните. Промените в съставите на Първоинстанционния съд през 2004 г. са обявени в *Официален вестник*. Членовете на съдебните състави също били посочени в уебсайта на Съда. Името на съдията докладчик фигурира в доклада за съдебното заседание, изпратен на страните преди самото съдебното заседание. На последно място, съставът на съда и името на съдията докладчик са посочени ясно в съобщението за провеждането на съдебно заседание, което е изложено пред съдебната зала.

42. Поради това в хода на производството пред Първоинстанционния съд Комисията обективно е имала възможност да разбере, че съдията докладчик по дело UFEX I е включен в съдебния състав за новото разглеждане на делото. Нищо обаче в обжалваното съдебно решение или в данните по делото не навежда на мисълта, че Комисията е повдигнала някакво възражение.

43. В Решение по дело Petrides [22] Съдът отхвърля правно основание за нарушение на принципа audi alteram partem [принципа на състезателност] и принципа на равните процесуални възможности, тъй като жалбоподателят не е повдигнал въпроса пред Първоинстанционния съд, при положение че е имал възможност да го направи, и по този начин се е отказал да се ползва от процесуална гаранция.

44. Освен това в този случай Комисията не би могла да повдигне въпроса за състава на Първоинстанционния съд като правно основание. Тя можела да направи възражение относно съдебния състав пред долната инстанция. Като не е направила това, тя е отказала да се ползва от процесуална гаранция и сега не можела да навакса пропуснатото.

45. Струва ми се, че ако встъпила в първоинстанционното производство страна можеше да изтъкне в рамките на производството по обжалване правно основание, което страната, в подкрепа на исканията на която е встъпила, не е изтъкнала пред първата инстанция, би било в противоречие както с поставеното от Съда по дело Petrides, така и с член 40 от Статута на Съда.

46. Това заключение, разбира се, се основава по-скоро на формален анализ на положението в процеса на встъпила страна. В концептуално отношение не считам, че може да се каже, че встъпила страна няма право на справедлив процес дори когато това не е нейният собствен процес. В съответствие с член 40 от Статута на Съда тя непременно има интерес от изхода на делото (в противен случай няма да бъде допусната да встъпи в производството). Освен това Chronopost и La Poste вече не са встъпили страни, а жалбоподатели пред настоящия съд. Член 6, параграф 1 от ЕКПЧ гарантира на *всяко лице* правото на справедлив съдебен процес „[п]ри определянето на неговите граждански права и задължения или при

22 — Посочено по-горе в бележка под линия 18. Вж. също точка 33 от заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer.

наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него“ [23].

47. Струва ми се обаче, че ако Съдът приеме, че Chronopost и La Poste са можели сами да направят възражение срещу състава на Първоинстанционния съд пред този съд, дори при липса на възражение от страна на Комисията по отношение на тях следва да се приеме, че са се отказали от това право предвид посочените в точки 40—43 по-горе съображения.

48. Поради това считам, че първото правно основание е недопустимо.

49. По отношение на довода на жалбоподателите, че тяхното правно основание трябва да бъде разгледано от Съда при всички положения, тъй като е свързано с обществения ред, не съм съгласна с UFEX, че този довод сам по себе си представлява ново правно основание. Той по-скоро е даден в отговор на възражението на UFEX за недопустимост.

50. Поради това не приемам довода на жалбоподателите.

51. Доводът на жалбоподателите се основава на съдебна практика, която посочва, че е нарушено основно процесуално изискване, ако административен орган, какъвто е Комисията, лиши заинтересованите страни от възможността да дадат отговор или становище преди приемането на административен акт [24].

52. От Решение по дело Petrides/Комисия обаче е видно, че жалбоподател, който в хода на съдебно производство не отстоява правото си на защита, когато има възможност да го направи, не може да се позове на това право в по-късен момент. В това дело Съдът не намира за нужно да разгледа служебно правното основание на жалбоподателя.

53. Принципите, които са нарушени според жалбоподателя по дело Petrides/Комисия, са както елемент от правото на справедлив съдебен процес, така и от правото на безпристрастен съд: всъщност audi alteram partem [състезателното начало] и nemo judex in sua causa образуват двата стълба на справедливостта. Поради това не виждам причина Съдът да възприеме различен подход в настоящия случай.

54. Ако въпреки това обаче Съдът реши да приеме правното основание, според мен трябва да го отхвърли по същество.

23 — Вж. Европейски съд по правата на човека, Решение Antunes Rocha срещу Португалия от 31 май 2005 г., Recueil des arrêts et décisions 2005, § 43. В това решение Европейският съд по правата на човека приема, че член 6, параграф 1 от ЕКПЧ е приложим в случай, когато жалбоподател, който е поискал да бъде започнато наказателно производство срещу бившия му работодател, който е държавен орган, и е участвал в това производство в качеството на „assistente“, като по този начин е заявил интереса си от осъждането на обвиняемите за престъпление, както и от компенсация за претърпените вреди.

24 — Решение от 7 май 1991 г. по дело Interhotel/Комисия (C-291/89, Recueil, стр. I-2257, точки 14—17) и Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2001 г. по дело Kaufring и др./Комисия (T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T 218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 и T-147/99, Recueil, стр. II-1337, точки 134 и 135).

55. На първо място, не е налице явно нарушение на съществено процесуално изискване. Член 118, параграф 1 от Правилника на Първоинстанционния съд не забранява един и същ съдебен състав да разглежда последователни производства по дело, което е било върнато. Това може да бъде съпоставено с твърде различната разпоредба на член 118, параграф 2а, според която съдия не може да разглежда отново дело, върнато на Първоинстанционния съд, когато в първоинстанционното производство го е разглеждал като едноличен съдия. Нищо и в Правилника на Първоинстанционния съд не предвижда, че същият съдия не може да бъде съдия докладчик, ако делото е върнато след подаване на жалба. В действителност член 118, параграф 2 изисква по-специално делата на големия състав (и разбира се на пленума) да бъдат преразгледани от същия състав.

56. На второ място, жалбоподателите не твърдят наличието на действително (субективно) пристрастие. Твърди се единствено за обективно пристрастие, свързано с членовете на състава на Първоинстанционния съд, на който е разпределено тяхното дело след връщането му от Съда.

57. Жалбоподателите обаче правилно посочват, че макар Общността да не е страна по ЕКПЧ, член 6, параграф 2 ЕС гласи, че „Съюзът зачита основните права, така както те са гарантирани от [ЕКПЧ] […]“. По-нататък, ЕКПЧ има специално значение сред източниците, от които се ръководи Съда във връзка с основните права, чието спазване се гарантира от него [25]. Член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, който гарантира правото на безпристрастен съд, е част от тези основни права.

58. По отношение на обективното пристрастие, което възниква, когато са налице основателни съмнения относно безпристрастността на даден съд, Европейският съд по правата на човека е приел, че „не може да бъде установено като общо правило, произтичащо от задължението на върховен съд да бъде независим, че когато отменя административно или съдебно решение, той е задължен да върне делото на различен съдебен орган или на друг състав на този орган“ [26]. Участието на един и същ съдия в последователни съдебни заседания на едно и също дело може да породи основателни съмнения във връзка с безпристрастността само в комбинация с други фактори [27]. Тук не се твърди за наличието на подобен допълнителен фактор.

25 — Вж. например Решение от 27 юни 2006 г. по дело Парламент/Съвет (C-540/03, Recueil, стр. I-5769, точка 35 и цитираната съдебна практика).

26 — Вж. Европейски съд по правата на човека, Решение Ringeisen/Австрия от 16 юли 1971 г., § 97, курсивът е мой. По това дело обстоятелството, че двама от членовете на органа, сезиран при връщане на делото, са участвали при взимането на първото решение, не е причина за основателно съмнение. Европейският съд по правата на човека достига до подобно заключение в Решение по дело Diennet срещу Франция (Решение от 26 септември 1995 г., серия A №°325-A, § 38), в което трима от седемте съдии, участвали в спорното производство, са участвали при постановяване на първото решение. В Решение по дело Schwarzenberger срещу Германия от 10 август 2006 г., § 42 този съд изброява решения, в които е приложен същият принцип в аналогични случаи, като напр. решения, приети в стадия на досъдебното производство.

27 — В Решение Ferrantelli и Santangelo срещу Италия от 7 август 1996 г., Recueil des arrêts et décisions, 1996-III, стр. 937, § 58—60, цитирано от жалбоподателите, Европейският съд по правата на човека приема опасението от пристрастие за обективно обосновано, тъй като е възникнало вследствие на комбинацията на две обстоятелства, едното от които е, че един от съдиите по делото на жалбоподателите по-рано е осъдил техния съучастник.

59. По-нататък, съдиите от самия Европейски съд по правата на човека понякога могат да участват в последователни съдебни заседания на едно и също дело. Когато решение на състав е препратено на големия състав съгласно член 43 ЕКПЧ, председателят на камарата, произнесла решението, и съдията, участвал от името на заинтересуваната държава (но е и друг съдия от препращащия състав), могат да заседават в големия състав [28]. Не е чуждо на съдии, които заседават и в двете производства, да променят становищата си [29].

60. Жалбоподателите посочват, че член 6, параграф 2 ЕС също изисква Съюзът да спазва основните права, които произтичат от конституционните традиции, общи за държавите-членки. Те изтъкват, че във Франция съдът, на който се препраща дело, трябва задължително да бъде в различен състав от съда, който е разглеждал делото за пръв път. UFEX отговаря, че случаят не е такъв в Германия, Испания и Обединеното кралство. Изглежда ясно, че позоваването на положението в една държава не е достатъчно, за да докаже наличието на конституционна традиция, обща за държавите-членки.

61. Поради това правя извод, че ако (а това не е така) първото правно основание е допустимо, то при всички случаи то е неоснователно.

Второто правно основание: Процесуално нарушение изразяващо се в това, че Първоинстанционният съд не преценил възражението за недопустимост на La Poste и че се е произнесъл по същество по недопустимо правно основание

Доводи на страните

62. На първо място, в писменото си становище La Poste твърди, че оплакването на UFEX, свързано с прехвърлянето на Postadex, е ново правно основание и че поради това Първоинстанционният съд не се е произнесъл относно неговата допустимост. На второ място, La Poste изтъква, че тъй като посоченото правно основание било ново, Първоинстанционният съд при всички случаи не трябвало да го разглежда.

63. UFEX счита, че първата част от това правно основание на La Poste е объркано и неточно и поради това недопустимо. Що

28 — Член 27, параграф 3 от ЕКПЧ. Вж. също Mowbray, A. R., *An examination of the work of the Grand Chamber of the European Court of Human Rights*, [2007] P.L. (Autumn) 507, по-специално стр. 519 и сл.

29 — Вж. например Съд по правата на човека, Решение Kyprianou срещу Кипър от 15 декември 2005 г., Recueil des arrêts et décisions 2005-XIII, по което дело се твърди за проява на пристрастие от страна на съдебен орган. Съдията Costa (понастоящем председател на Европейския съд по правата на човека), който е бил председателят на състава, постановил първото решение по това дело, е променил становището си по два въпроса в рамките на производството пред големия състав. В неговото частично особено мнение той се пита дали съдиите, които заседават два пъти, трябва да се придържат стриктно към първоначалното си становище. Той заявява, че „[в]сичко зависи […] от особеностите на случая […] и от по-голямото или по-малко упорство на всеки (или от способността му за преосмисляне на предходните изводи); и още веднъж, това зависи от конкретния случай, може би повече, отколкото от темперамента“. Той прави извод (по доста очарователен начин), че връщането на това конкретно дело „потвърди възгледите ми, като същевременно ми даде възможност да ги поправя: човек винаги може да направи нещо по-добре (или във всеки случай не така зле […])“.

се отнасяло до съществото на тази част, UFEX изтъква, че Първоинстанционният съд не е задължен да се произнася по възражение за недопустимост, повдигнато от встъпила страна, ако това възражение не е повдигнато от ответника. Що се отнася до втората част от правното основание на La Poste, правното основание на UFEX не било ново, а било изтъкнато в неговата жалба в първоинстанционното производство.

Съображения

64. По отношение на първата част от правното основание, от практиката на Съда следва достатъчно ясно, че встъпилата страна не може да направи възражение за недопустимост, което не е направено в исканията на ответника [30]. В качеството си на ответник Комисията не се позовава на посоченото правно основание. Поради това Първоинстанционният съд не е бил длъжен да се произнася по него.

65. Решенията на Съда, които La Poste цитира в подкрепа на твърдението си, че въпросът се разглежда според конкретния случай, всъщност сочат, както правилно посочва UFEX, че Съдът разглежда по същество недопустимо възражение за недопустимост, повдигнато от встъпила страна, вместо от ответника, само когато то повдига въпрос, свързан с обществения ред [31].

66. Що се отнася до втората част от правното основание, La Poste по същество се опитва отново да докаже основателността на повдигнатото от нея пред Първоинстанционния съд възражение за недопустимост. Би било в противоречие с посочената по-горе практика на Съда в производството по обжалване да бъде разгледано правно основание, което е било недопустимо в първоинстанционното производство.

67. Поради това предлагам на Съда да отхвърли първата част от второто правно основание на жалбата и до обяви втората част за недопустима.

30 — Решение от 19 март 2002 г. по дело Комисия/Ирландия (C-13/00, Recueil, стр. I-2943, точка 5 и цитираната съдебна практика).

31 — Решение от 11 юли 1990 г. по дело Neotype Techmashexport/Комисия и Съвет (C-305/86 и C-160/87, Recueil, стр. I-2945, точка 18) и Решение от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия (C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 23). В тези две дела във възражението за недопустимост се изтъква липсата на активна процесуална легитимация на жалбоподателите. В много по-старо решение (Решение от 22 март 1961 г. по дело SNUPAT/ Върховен орган, 42/59 и 49/59, Recueil, стр. 101, 145) Съдът не е посочил изрично, че е бил повдигнат въпрос, свързан с обществения ред, но е признал, че встъпилите страни са имали право да направят възражение за недопустимост на жалба, с която се иска отмяна на акт, който изцяло потвърждава по-ранен акт, който не е бил обжалван в срок.

Третото правно основание: Грешка при прилагане на правото при преценката на мотивите на спорното решение

[…]

Контекст

68. На първо място е нужно да се изложат подробно съществените части от спорното решение и от обжалваното съдебно решение.

[iii] За изчисляване на общия размер на подпомагането в полза на SFMI-Chronopost [La Poste] изчислява първо преките оперативни разходи без разходите за централно управление и за регионални дирекции въз основа на продуктовия асортимент (верига на елементарните операции) на доставените услуги и на реалните обеми на трафика. Тогава разходите на централното управление и на регионалните дирекции са разпределят пропорционално на стойността на всяка услуга [34].

Спорното решение

69. В тридесет и трето съображение [32] от спорното решение наред с останалото е описано логистичното и търговското подпомагане, предоставено от La Poste на SFMI-Chronopost, и е обяснен начинът, по който техните разходи се изчисляват и осчетоводяват:

„[i [33]] 1. *Логистично подпомагане*, изразяващо се в предоставянето на пощенските инфраструктури на разположение на SFMI-Chronopost за събирането, сортирането, превозването и доставянето на неговите пратки.

[iv] По отношение на продуктовия асортимент [La Poste] не е имала аналитична счетоводна система, която да й даде възможност да изчисли действителните разходи, направени при предоставяне на логистичното подпомагане на SFMI-Chronopost. До 1992 г. тези разходи са били изчислявани въз основа на приблизителни стойности. Предоставените на SFMI-Chronopost услуги са били разделени на елементарни операции, времето за извършването на които преди 1992 г. не е било измервано. За да бъдат установени тези разходи, [La Poste] сравнява съответните услуги със съществуващи сходни пощенски услуги, времето за чиито операции вече е било измерено и оценено (като

32 — В част Г от обжалваното решение.

33 — За улесняване на препращането, означавам с римски цифри точките от това съображение.

34 — В четиридесет и второ съображение Комисията посочва още, че постоянните разходи са били разпределени пропорционално на осъществената от La Poste дейност в полза на неговото дъщерно дружество.

например депозиране на препоръчано писмо). През 1992 г. времето за тези операции било измерено и операциите били оценени предвид действителния обем на трафика на експресната куриерска дейност. Това е позволило на [La Poste] да оцени реалната цена на логистичното подпомагане.“

В точка [vi] се посочва, че общото възнаграждение, платено от SFMI-Chronopost, покрива общите разходи в размер на 116,1 % за периода 1986—1991 г. и на 119 % за периода 1986—1995 г. През 1986 г. и 1987 г. нивата на покритие са съответно 70,3 % и 84,3 %. През тези две години приходите са покрили преките разходи с изключение на разноските за централното управление и за регионалните дирекции.

„[x] 2. *Търговско подпомагане*, т.е. достъп на SFMI-Chronopost до клиентелата на La Poste и възможността за SFMI-Chronopost да се ползва от доброто й име. В тази връзка оплакващият се поддържа, че през 1986 г. [La Poste] прехвърлила на SFMI-Chronopost без заплащане на възнаграждение клиентите, ползващи услугата Postadex (услугата Postadex е заменена с услугата EMS-Chronopost през 1986 г.). Освен това SFMI се ползва от предприетите от [La Poste] промоционални и рекламни кампании.“

70. В точка [xi] е обяснено, че платените от SFMI-Chronopost цени за логистично подпомагане покриват също всички разходи, направени от La Poste, включително свързаните с търговското подпомагане.

71. В тридесет и четвърто съображение [35] Комисията, обобщава твърденията на SFEI за държавна помощ, основани на съдържащите се в поръчаните от него икономически доклади изводи. Общата държавна помощ, за която се твърди, че е предоставена, възлиза на 1,516 милиарда френски франка за периода 1986—1991 г., което включва 1,048 милиарда френски франка за логистична помощ и 468 милиона френски франка за търговско подпомагане [36]. Във връзка с твърдения общ размер на помощта Комисията обяснява използвания от SFEI подход на „нормалната пазарна цена“. За изчисляване на разхода за логистичното подпомагане SFEI взима за пример предприятие, което изгражда и експлоатира мрежа, сходна с тази на La Poste. Във връзка с търговското подпомагане Комисията обобщава методологията на SFEI, като се основава на обясненията в оплакването му.

72. В преценката си, на първо място, Комисията отхвърля подхода на SFEI за оценяване на логистичното подпомагане, основан на сравнение с новосъздадена мрежа, и осъщественото от него оценяване на отделни компоненти от търговското подпомагане [37]. По отношение на последното Комисията посочва защо не счита, че прехвърлянето на Postadex, което SFEI

35 — Глава Д от обжалваното решение.

36 — Което се равнява приблизително на 231 милиона евро, 160 милиона евро и 71 милиона евро.

37 — Съображения 45—48.

оценява на 38 милиона френски франка [38], представлява държавна помощ. То не било довело до каквото и да е измеримо в пари предимство за SFMI-Chronopost. Предоставянето на достъп на дъщерно дружество до клиентелата на дружество майка, която клиентела съставлявала нематериален актив, било обща особеност на отношенията между дружества от една група. Прехвърлянето било логичната последица от създаването на SFMI-Chronopost с цел да осъществява експресните куриерски услуги на La Poste.

73. По-нататък, Комисията отхвърля общия подход на SFEI за оценяване на държавната помощ [39]. Тя приема, че доводите на SFEI [40] отразяват основна грешка в тълкуването, което то прави на Решение по дело SFEI [41]. Според Комисията SFEI е изтълкувало понятието за „нормална пазарна цена" като цената, на която сходно частно предприятие би предоставило тези услуги на дружество, с което не е свързано, включващо такса за достъп до пощенската мрежа. Нищо обаче в практиката на Съда не подсказва, че следва да се пренебрегнат стратегическите съображения и взаимните връзки, които произтичат от принадлежността на La Poste и на Chronopost към една и съща група. Тези съображения имат голямо значение при взимане на инвестиционните решения на холдингово дружество и поради това са приложими в разглежданото дело, което се отнася до поведението на дружество майка и на негово дъщерно дружество. Съдът никога не е указвал, че следва да се приеме различен подход, когато една от страните е в монополно положение. Комисията продължава така:

„[56] Поради това въпросът, който следва да се постави, е дали условията на сделката между La Poste и SFMI-Chronopost са сравними с тези по равностойна сделка между частно дружество майка, което е напълно възможно да бъде в монополно положение (например тъй като притежава изключителни права), и неговото дъщерно дружество. [...]

[57] Комисията счита, че вътрешните цени за разменяните между принадлежащите към една и съща група дружества стоки и услуги не включват никаква финансова полза, независимо че са изчислени на база на пълните разходи (общите разходи плюс доходите от собствения капитал). В този случай направените от SFMI-Chronopost плащания не покриват общите разходи за първите две години на дейност, а общите разходи без разноските за централно управление и за регионални дирекции. Комисията счита, че това положение не е ненормално, тъй като доходите от дейността на ново предприятие, което принадлежи на група компании, могат да покриват само променливите разходи в периода на започването на дейността. След като предприятието стабилизира позицията си на пазара, осъществените от него приходи трябва да надвишават променливите разходи, така че да участва в постоянните разходи на групата. През първите две години (1986—1987 г.) от

38 — Приблизително 5,8 милиона евро.

39 — Съображения 49—57.

40 — Съображение 53.

41 — Посочено по-горе в бележка под линия 8. Вж. също точка 4 по-горе.

дейността осъществяването от SFMI-Chronopost плащане покривало не само променливите разходи, но и някои от постоянните (като например за сгради и за превозни средства). Франция е доказала, че считано от 1988 г., заплащаното от SFMI-Chronopost възнаграждение за подпомагането покрива всички направени от [La Poste] разходи плюс доход под формата на лихва върху собствения капитал. Поради това логистичното и търговското подпомагане е било предоставяно от [La Poste] на неговото дъщерно дружество при нормални търговски условия и не представлява държавна помощ."

74. Комисията приема също, че предоставянето на логистично и търговско подпомагане не представлява държавна помощ от гледна точка на принципа на инвеститора при условията на пазарна икономика [42]. Нивото на вътрешна доходност (наричано по-нататък „НВД"), което се основава на разпределените от SFMI-Chronopost дивиденти плюс увеличаването на стойността на първоначално предоставения капитал на La Poste, надвишава разходите за собствен капитал на SFMI-Chronopost през 1986 г. Това остава вярно и в случай че 38-те милиона френски франка, които според SFEI твърди, че са цената на Postadex, бяха включени като предоставяне на капитал при изчисляването на НВД, заедно с оценката на SFEI на привилегированите условия за достъп за SFMI-Chronopost до мрежата на La Poste.

Обжалваното съдебно решение

75. След обобщението на относимата съдебна практика на общностните съдилища [43] Първоинстанционният съд определя обхвата на контрола на мотивите на спорното решение [44]. В светлината на Решение по дело Chronopost I той е трябвало да провери по-специално адекватността на тези мотиви, що се отнася до това дали платената от SFMI-Chronopost цена за подпомагане е покрила възникналите допълнителни променливи разходи на La Poste, подходящо участие в постоянните разходи, които възникват от използването на пощенската мрежа, и подходящи доходи от собствения капитал във връзка с конкурентната дейност на SFMI-Chronopost.

76. Първоинстанционният съд приема, че „причините, поради които Комисията отхвърля предложения от жалбоподателите метод на изчисление на разходите за тези престации, личат ясно от мотивите, изложени в съображения [49—56] от спорното решение" [45] Той обаче е трябвало да разгледа и довода на Комисията относно това i) как тя е изчислила и преценила

42 — Съображения 58 —63.

43 — Точки 63—71 от решението.

44 — Точки 72 и 73.

45 — Точка 73.

разходите на La Poste съгласно метода на „пълните разходи“, и относно ii) начислената в тази връзка цена.

77. Що се отнася, първо, до допълнителните, променливи разходи[46], Първоинстанционният съд приема, че в съображения 33 и 57 от спорното решение не е конкретизиран в достатъчна степен точният смисъл, който Комисията е искала да придаде на използваните за тази цел икономически и счетоводни понятия, или конкретното естество на разгледаните от Комисията разходи за доказване, че няма държавна помощ, за да позволи осъществяването на контрол дали тези разходи действително отговарят на допълнителните променливи разходи, възникнали при предоставяне на логистичното и търговското подпомагане по смисъла на Решение по дело Chronopost I. Последващите обяснения на Комисията само потвърждават заключението, че мотивите на самото обжалвано решение са твърде общи.

78. Не било възможно да се установи какви са били „преките оперативни разходи“ или какви разходи в баланса на La Poste е можело да се припишат пряко на различните дейности. Посочването в съображение 57 на „някои постоянни разходи“ било твърде неточно, за да се определи какви точно разходи е покривало SFMI-Chronopost през първите две години от дейността си. Освен това нямало обяснение по какъв начин предоставените от La Poste услуги са били разделени на елементарни операции или как те са били сравнени със сходни съществуващи пощенски услуги. Тъй като осъществените преди 1992 г. разходи се основавали на приблизителни стойности, било необходимо да бъде обяснен начинът, по който услугите са били сравнени, с цел установяване на всякакви фактически грешки или грешки в преценката. На последно място, въобще не било ясно по какъв начин търговското подпомагане е било отчетено при изчисляване на общите разходи.

79. Първоинстанционният съд прави извод, че спорното решение трябвало да включва подходящи мотиви в тази връзка и накрая — общо резюме на аналитичните счетоводни изчисления във връзка с предоставените на SFMI-Chronopost услуги, като евентуално се пропуснат конфиденциалните данни. Така както било формулирано, спорното решение не съдържало достатъчно мотиви във връзка с преценката на Комисията относно това дали са били направени допълнителни променливи разходи при предоставяне на логистичното и търговското подпомагане.

80. По-нататък Първоинстанционният съд разглежда постоянните разходи[47]. Той приема, че в спорното решение те не са обяснени в достатъчна степен. На първо място, било невъзможно да се провери дали разноските за централно управление и за регионални дирекции включват постоянни разходи, произтичащи от използването на пощенската мрежа. Това било особено важно с оглед на факта, че плащанията на SFMI-Chronopost не

46 — Точки 77—85.

47 — Точки 86—89.

покривали 100 % от всички разходи през първите две години от дейността. На второ място не можело да бъде определено дали са били налице други постоянни разходи на La Poste, свързани с използването на пощенската мрежа, които трябвало да бъдат покрити от платената цена. Поради това не могло да се установи дали участието в постоянните разходи било оценено правилно в светлината на извиканията на Решение по дело Chronopost I.

81. На последно място, Първоинстанционният съд установява, че в спорното решение не е посочено с какво SFMI-Chronopost допринася за доходите от собствения капитал на La Poste [48]. Не било ясно дали Комисията е изчислила НВД, за да покаже, че е взела предвид критерия за частния инвеститор, и/или за да изчисли доходите от собствения капитал.

82. В изчислението на НВД Комисията не посочила капитала, който приема, че бил използван при дейността. Тя само посочва, от една страна, че взема предвид набавянето на капитал на La Poste през 1986 г., а от друга страна, финансовите операции между La Poste и нейното дъщерно дружество в периода 1986—1991 г., без да уточнява в достатъчна степен за кои финансови операции става въпрос по-специално. Дори да се приеме, че НВД отразяват достатъчно точно доходите от собствения капитал, използван за конкурентната дейност на SFMI-Chronopost, не би могло да бъде установено дали тези възможни доходи от собствения капитал са били правилно определени по смисъла на точка 40 от Решение по дело Chronopost I, предвид това че подробното изчисление на НВД не било видно от спорното решение.

83. По-нататък Първоинстанционният съд излага някои общи бележки относно покриването на разходите [49]. По негово мнение изводите на Комисията в съображение 57 от спорното решение били само категорични твърдения. Нямало подробно проучване нито на различните стъпки, предприети за изчисляване на заплащането за разглежданото подпомагане, нито на разходите за инфраструктура, свързани с това подпомагане, нито на данните, свързани с анализа на присъщите на това подпомагане разходи. Комисията само изтъкнала, че общите разходи на La Poste били покрити от заплатеното от SFMI-Chronopost възнаграждение, без да се уточняват цифрите и изчисленията, на които тя основава анализа и изводите си. Поради това Първоинстанционният съд не бил в състояние да осъществи контрол относно това дали използваният метод и фазите на осъществения от Комисията анализ съдържат грешки и дали са съобразени с установените в Решение по дело Chronopost I принципи за определяне наличието или липсата на държавна помощ.

84. Първоинстанционният съд завършва преценката си на второто правно основание, като посочва, че в настоящия случай са налице три довода в полза на искането за по-подробни мотиви:

„(97) В настоящия случай, обстоятелствата, които оправдават излагане на по-подробни мотиви, се съдържат

48 — Точки 90—93.

49 — Точки 94 и 95.

във факта, че първо, става въпрос за едно от първите решения, засягащи сложния въпрос, в рамките на прилагането на разпоредбите за държавните помощи, за изчисляването на разходите на дружество майка, действащо на резервиран пазар и предоставящо логистично и търговско подпомагане на своето дъщерно дружество, което не осъществява дейност на резервиран пазар. Второ, оттеглянето на първото решение на Комисията за отхвърляне от 10 март 1992 г. след подаването на жалба за отмяна и Решение по дело SFEI на Съда е трябвало да накарат Комисията да мотивира подхода си с още повече старание и точност по оспорените точки. Накрая, обстоятелството, че в хода на административната процедура жалбоподателите са представили няколко икономически проучвания, също е трябвало да накара Комисията старателно да изработи мотиви, като същевременно отговори на основните доводи на жалбоподателите, така както са подкрепени от тези икономически проучвания.“

85. В този контекст Първоинстанционният съд прави извод, че:

„(98) […] мотивите на спорното решение, които се свеждат до много общо обяснение на използвания от Комисията метод за преценка на разходите и на получения краен резултат, без обаче да разпределят с необходимата точност различните разходи на La Poste, направени при предоставянето на логистичното и търговското подпомагане на SFMI-Chronopost, и постоянните разходи, възникнали при използването на пощенската мрежа, и без да се уточняват доходите от собствения капитал, не отговарят на изискванията на член 190 от Договора.

[…]

(100) Поради това следва да се приеме, че спорното решение не дава възможност на Първоинстанционния съд да провери наличието и размера на различните разходи, които спадат към понятието за общи разходи, така както е определено от Комисията в спорното решение. Поради това мотивите на спорното решение не дават възможност на Първоинстанционния съд да осъществи контрол за законосъобразност на преценката на Комисията в това отношение и на нейното съответствие с изискванията, установени от Съда в решението в производството по обжалване, за да установи, че не е била налице държавна помощ.

(101) От това следва, че спорното решение следва да се отмени поради липса на мотиви, доколкото в него се приема, че логистичното и търговското подпомагане, предоставяно от La Poste на SFMI-Chronopost, не представлява държавна помощ.“

Доводи на страните

86. Жалбоподателите твърдят, че приемайки за недостатъчни мотивите на спорното решение, Първоинстанционният съд е излиза извън пределите на

изискванията, установени в член 253 ЕО и в практиката на Съда. Според Chronopost под претекст, че осъществява контрол на мотивите, Първоинстанционният съд разгледал явни грешки в преценката и искал да прецени дали методите на Комисията са подходящи.

87. Според UFEX Първоинстанционният съд не е поставил под въпрос преценката в спорното решение, а се е ограничил до това да провери дали логическите доводи, които я обосновават, са достатъчно точни, пълни и разбираеми. Той с право направил извод, че мотивите са недостатъчни. Били необходими по-подробни мотиви, за да се провери дали в решението е приложен правилно методът на проверка относно „нормалните пазарни условия“, който е установен от Съда в точка 40 от Решение по дело Chronopost I.

Съображения

88. Според член 253 ЕО в решенията на Комисията трябва да бъдат изложени мотивите, на които те се основават.

89. Съгласно установената практика на Съда мотивите „трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на Съда — да упражни своя контрол. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът, дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 253 ЕО, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя […]“ [50].

90. В решение, в което се прави извод, че не е налице твърдяната от оплакващия се държавна помощ, „Комисията при всички положения е длъжна да представи на оплакващия се по задоволителен начин причините, поради които фактическите и правните обстоятелства, изложени в оплакването, не са били достатъчни за доказване на наличието на държавна помощ. Комисията обаче не е задължена да се произнесе по обстоятелствата, които ѝ се струват явно неотносими, лишени от значение или които са очевидно с второстепенен характер“ [51].

91. Между другото, посочвам, че съдебната практика, цитирана от UFEX с цел да посочи, че Комисията е трябвало да осъществи задълбочено изследване, основано на сериозни доказателства [52] и достатъчно убедителни и непротиворечиви доказателства [53], не се отнася до държавна помощ, а до прогнозния анализ, осъществен във връзка с отражението върху пазара на сливанията и картелите, за които се твърди, че съществуват.

50 — Решение от 11 септември 2003 г. по дело Белгия/Комисия (C-197/99 P, Recueil, стр. I-8461, точка 72 и цитираната съдебна практика).

51 — Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France (C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 64).

52 — Решение на Първоинстанционния съд от 13 юли 2006 г. по дело Impala/Комисия (T-464/04, Recueil, стр. II-2289, точка 248). Впрочем посоченото решение е предмет на производство по обжалване.

53 — Решение от 31 март 1998 г. по дело Франция и др./Комисия (C-68/94 и C-30/95, Recueil, стр. I-1375, точка 228).

92. В настоящите жалби е безспорно, и в действителност е признато от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение [54], че относимият контекст се определя от отговора на въпроса дали спорното решение отговаря на правния метод за проверка относно „нормалните пазарни условия“, установен от Съда в точка 40 от Решение по дело Chronopost I [55].

93. Възприетият от Съда в Решение по дело Chronopost I метод за проверка има общ характер. Съдът посочва подхода, който следва да бъде възприет, за да се прецени дали предоставянето на търговско и логистично подпомагане включва държавна помощ. В него не се уточняват икономическите, счетоводните или финансовите стандарти, които следва да бъдат приложени. Като изисква да бъдат включени „всички“ допълнителни, променливи разходи, той не посочва кои разходи следва да се приемат за променливи. Не уточнява и какво според него би представлявало „подходящ“ принос към постоянните разходи или „съответстващ“ доход от собствения капитал.

94. Според мен, обратно на това, приведеният в обжалваното съдебно решение *първи довод* за обосноваване на подробни мотиви (по-специално обстоятелството, че обжалваното решение е едно от първите, които се занимават с разглеждания сложен въпрос) [56] обосновава по-широки по обхват и по-общи мотиви. Без значение е предоставянето на всички подробности, ако цялостният подход е погрешен. Освен това спорното решение е прието няколко години преди Решение по дело Chronopost I. Струва ми се, че вместо да се разглежда това дали мотивите на Комисията отговарят във всяко отношение на точния текст на метода за проверка, който (по-късно) е установен в Решение по дело Chronopost I (чиито точни изисквания биха могли обаче да не са известни на лицето, изготвило проекта на решението), тук съдебният контрол относно мотивите на оспореното решение следва да бъде съсредоточен върху проверка дали всъщност общият подход на Комисията е бил правилен, т.е. дали съответства на същността на метода за проверка според Решение по дело Chronopost I.

95. Тази гледна точка се потвърждава от историята на настоящото дело пред общностните съдилища. Както Решение по дело UFEX I, така и Решение по дело Chronopost I, което го отменя, се отнасят до правилното тълкуване на „нормални пазарни условия“, приложени към отношенията между La Poste и SFMI-Chronopost.

96. Поради това ми се струва, че въпросът е дали мотивите са достатъчни, за да се прецени дали Комисията е основала решението си на правилните критерии за определяне на нормални пазарни условия, установени от Съда в Решение по дело Chronopost I.

97. С обжалваното съдебно решение обаче се отменя оспореното решение основно защото мотивите и предоставените от Комисията данни били твърде

54 — В точка 72.

55 — Вж. точка 14 по-горе.

56 — Точка 97 от решението.

общи и неточни [57]. Първоинстанционният съд изтъква по-специално липсата на точност, що се отнася до използваните икономически и счетоводни понятия, до характера на изследваните разходи и до компонентите, използвани при направените финансови изчисления. Той установява, че не е в състояние да провери наличието или липсата на евентуални фактически грешки и грешки в преценката и приема, що се отнася до променливите разходи, че спорното решение трябва да включва поне общо съдържание на аналитичните счетоводни изчисления, свързани с предоставените услуги.

98. Няма съмнение, че сама по себе си прозрачността е важна. Вярно е също, че колкото по-големи подробности са на разположение, толкова по-вероятно е установяването на явна грешка в преценката на Комисията по отношение на използваната от нея методология или на точността на използваните от нея данни. Така например предоставянето на общо съдържание на счетоводните изчисления не гарантира непременно установяването на явни грешки.

99. В настоящия контекст обаче не е ясно, че липсващите според Първоинстанционния съд подробности са абсолютно необходими, за да се прецени дали Комисията е приложила неправилно понятието за нормални пазарни условия, както то е дефинирано в Решение по дело Chronopost I.

57 — Точки 75—95 от решението.

100. Разбира се, не е неразумно условията да се тълкуват като изискващи съобразяване с общоприетите счетоводни, търговски и инвестиционни критерии. В действителност, принципът на частния инвеститор в общностното право действа на такава основа. В такава степен изискваните от Първоинстанционния съд подробности биха могли на теория да разкрият отклонения от общоприети принципи, които биха могли да съставляват явни грешки. Но тези принципи сами по себе си са толкова широки по обхват и разнообразни, че откриват значителни възможности за разискване, а Съдът е посочил само общ критерий за това кое съставлява „нормални пазарни условия“. От това следва, че посоченото разискване може да се осъществи в рамките на област, в която Първоинстанционният съд признава, че Комисията има широко право на преценка [58].

101. Поради това в контекста на настоящото дело ми се струва, че елементите, които според Първоинстанционния съд липсват в мотивите на Комисията, са от второстепенно значение. В спорното решение са предоставени достатъчни мотиви и подробности, за да може да бъде осъществен контрол за неговата законосъобразност в светлината на Решение по дело Chronopost I.

58 — В точка 128 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че преценката относно това как при липса на аналитично счетоводство разходите на La Poste, направени за предоставянето на логистично и търговско подпомагане, са били изчислени, предполага сложна икономическа преценка. При такива обстоятелства Комисията има широко право на преценка.

102. Що се отнася до разходите за подпомагането, точки [iii] и [xi] от съображение 33, както и съображения 42 и 57 [59] сочат, че взетите предвид „пълни разходи“ включват всички променливи разходи и пропорционално участие в постоянните разходи във връзка както с логистичното, така и с търговското подпомагане.

103. В точка [iii] от съображение 33 е посочено, че La Poste разделя „общите разходи“ на „преки оперативни разходи“ и процент от разноските „за централно управление и за регионални дирекции“. Това разделяне не отговаря съответно на променливите и постоянните разходи, тъй като съгласно съображение 57 постоянните разходи включват сградите и превозните средства. От това съображение обаче става ясно, че променливите разходи са били покрити считано от първата година. От твърдението, че само „някои постоянни разходи“ са били покрити през първите две години (1986—1987 г.) и че от 1988 г. „са покрити всички направени от [La Poste] разходи“, е ясно, че считано от тази година, са били покрити всички постоянни разходи. Освен това е видно от съображение 42, че разпределението на постоянните разходи е било пропорционално.

104. От точка 40 от Решение по дело Chronopost I става ясно, че „съответната възвращаемост на инвестицията“ трябва да произтича от цената, която се изисква за търговско и логистично подпомагане Ако се съди по определението за „пълни разходи“ в съображение 57, извършената от Комисията преценка на възнаграждението, платено от SFMI-Chronopost за инвестирания собствен капитал на La Poste, може да бъде сравнена с подхода на Съда.

105. Спорното решение дава на оплакващото се SFEI и подходящо обяснение защо фактическите и правни обстоятелства, посочени в оплакването, не доказват наличието на държавна помощ.

106. В съображения 45—62 Комисията излага доводите си за отхвърляне на оплакванията на SFEI, както са обобщени в съображение 34. По същество тя отхвърля възприетия от SFEI подход за оценяване на различните компоненти от твърдяната държавна помощ. По-специално, от спорното решение е видно [60], че подробните икономически проучвания, представени от оплакващия се с цел доказване наличието на „държавна помощ“, са били основани на понятие за нормална пазарна цена, което Комисията приема за погрешно в своята основа [61]. В този контекст не би бил уместен подробен отговор на предположенията и изчисленията, въз основа на които е определен целият размер на твърдяната в тези проучвания държавна помощ.

59 — Вж. точки 69 и 73 по-горе и бележка под линия 34.

60 — Съображение 34.

61 — Съображение 53.

107. Поради това не считам за аргументиран *третият довод*, приведен с цел обосноваване на по-подробно излагане на мотиви [62]. Самият Първоинстанционен съд приема, че доводите на Комисията за отхвърляне на използвания от SFEI метод на изчисление на разходите са били изложени ясно в спорното решение [63]. Струва ми се, че Комисията е отговорила на „основните доводи на жалбоподателите, така както са подкрепени от икономически[те] проучвания". Гледната точка на Комисията е била по същество, че цялостният подход и методология на SFEI са били неправилни. При това положение за какво би послужило изискването за „подробни мотиви" при разглеждането в детайли на конкретни въпроси? Добавям, че Първоинстанционният съд не е изложил подробно за кои елементи от оплакванията на SFEI приема, че са неправилно разгледани в спорното решение. Това е в поразителен контраст с възприетия от него подход в Решение по дело Sytraval и Brink's/Франция [64].

108. Не съм убедена, че *вторият довод* [65] на Първоинстанционния съд в подкрепа на изискването за по-подробни мотиви в решението на Комисията може да издържи по-внимателно разглеждане. Достатъчно е изискването взимащият решения да отдели дължимото внимание на относимите решения на даден съд, които имат значение за начина на формулиране на решението, което изготвя в момента. Всъщност Комисията е съсредоточила анализа си върху Решение по дело SFEI [66]. Аз обаче не считам, че простото оттегляне на по-ранно решение изменя в материално отношение обхвата на наложеното с член 253 ЕО задължение за мотивиране. По-скоро точният обсег на задължението за мотивиране продължава да бъде определен от контекста и от всички правни норми, уреждащи съответната материя.

109. Изводът е, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, приемайки за недостатъчни мотивите на спорното решение. Поради това предлагам на Съда да приеме, че третото правно основание е основателно.

Четвъртото правно основание: Грешка при прилагане на правото при преценката на понятието за държавна помощ във връзка с прехвърлянето на Postadex [67]

Съображения на Първоинстанционния съд [68]

110. На първо място, Първоинстанционният съд посочва, че понятието за държавна помощ има много широк обхват съобразно член 92 от Договора

62 — Точка 97 от обжалваното съдебно решение.

63 — Пак там, точка 73.

64 — Решение от 28 септември 1995 г. (T-95/94, Recueil, стр. II-2651, точки 62 и 63); вж. също точки 74—77 от Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе в бележка под линия 51, постановено от Съда в производството по обжалване по същото дело.

65 — Точка 97 от обжалваното съдебно решение.

66 — Вж. точка 73 по-горе.

67 — Службата за експресни куриерски услуги на La Poste. Вж. бележка под линия 6.

68 — Точки 158—171 от обжалваното съдебно решение.

(понастоящем член 87 ЕО), чиято цел е да предотврати засягането на търговията между държавите-членки от предоставени от публичните органи предимства, които под различна форма нарушават или заплашват да нарушат конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки [69]. В понятието за помощ се включват намесата, която под различни форми намалява разходите, които обикновено обременяват бюджета на дадено предприятие. Според установената съдебна практика Договорът определя мерките на държавна намеса в зависимост от техните последици.

111. Първоинстанционният съд отхвърля довода на Комисията, че като логична последица от създаването на дъщерно дружество прехвърлянето на клиентелата на Postadex не представлява държавна помощ [70]. Клиентелата представлява нематериален актив с икономическа стойност дори ако е трудно измерима в количествено отношение. La Poste можело да създаде услугата Postadex, използвайки средствата на законен монопол. SFMI-Chronopost [71] не е заплатило възнаграждение на La Poste. Въпреки това прехвърлянето на подобен актив представлявало предимство за получателя. То можело да се припише на държавата. Поради това посоченото прехвърляне представлявало държавна помощ.

112. Според Първоинстанционния съд, приемайки че прехвърлянето на клиентелата на Postadex не представлява държавна помощ, поради това че не води до каквото и да е измеримо в пари предимство, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото. Поради това спорното решение трябвало да бъде отменено в частта, в която Комисията приема, че прехвърлянето на Postadex от La Poste на SFMI-Chronopost не представлява държавна помощ.

Доводи на страните

113. Според жалбоподателите Първоинстанционният съд неправилно е приел, че в спорното решение е допусната грешка, като е прието, че прехвърлянето на Postadex на SFMI-Chronopost не представлява държавна помощ. Те твърдят, че положението не може да бъде сравнено с поведението на дружество майка в частния сектор по отношение на съществуващо дъщерно дружество. По-скоро La Poste е създала дъщерно дружество, прехвърляйки икономическа дейност на специално създадена за целта отделна структура. В момента на създаването на дъщерно дружество не съществува получател. Комисията насърчава подобни операции по създаване на дъщерни дружества, за да се засили конкуренцията на пазара.

114. Според UFEX безвъзмездното прехвърляне на лишената от избор клиентела на Postadex без съмнение е от полза за SFMI-Chronopost като нов участник на пазара. Активите винаги се прехвърлят

69 — Първоинстанционният съд се позовава на Решение от 2 юли 1974 г. по дело Италия/Комисия (173/73, Recueil, стр. 709, точка 26) и на Решение от 15 март 1994 г. по дело Banco Exterior de España (C-387/92, Recueil, стр. I-877, точка 12).

70 — Съображение 48 от спорното решение. Вж. точка 72 по-горе.

71 — Припомням, че създаденото дъщерно дружество е било наречено SFMI. Вж. бележка под линия 7.

срещу възнаграждение. Ползата е трябвало да бъде оценена в съответствие с насоките на Съда в Решение по дело Chronopost I.

Съображения

115. В спорното решение Комисията признава, че клиентелата на Postadex представлява нематериален актив [72]. Както отбелязва Първоинстанционният съд, обстоятелството, че е трудно нещо да бъде измерено количествено, не означава, че то няма стойност [73]. От моя страна, приемам, че клиентелата има положителна икономическа стойност към момента на прехвърлянето ѝ на SFMI-Chronopost през 1985 г.

116. Какво точно се е случило, когато La Poste създава SFMI-Chronopost? Струва ми се, че трябва да бъде направено разграничение по-специално между, от една страна, *дейностите,* свързани с експресните куриерски услуги, и от друга страна, *стойността* на тези дейности.

117. Ясно е, че новата структура поема дейностите. Те включват управлението и използването на клиентелата. Посредством самото създаване на дъщерното дружество обаче от икономическата *стойност* на неговите дейности ще се възползват неговите акционери. Така La Poste запазва част от стойността, отговаряща на нейните 66 % от дружествения капитал. TAT получило остатъка от тази стойност в замяна на предоставяне на капитал. С други думи, стойността на дейностите е била отразена в стойността на акциите, които първо са издадени за акционерите и които впоследствие се притежават от тях.

118. Така положението е различно от това при приватизация. Когато държава се лишава от актив в полза на външен инвеститор, тя получава възнаграждение. Налице е държавна помощ, ако съгласно принципа на частния инвеститор събраните средства са по-малко от стойността на продадените активи [74]. Със създаването на SFMI-Chronopost единственият участващ външен инвеститор е TAT, което поема 34 % от дружествения капитал. Ако SFMI-Chronopost беше платило парична сума на La Poste, това просто щеше да намали стойността на дъщерното дружество и съответно тази на дружествения дял на La Poste.

119. Изглежда, че принципът на частния инвеститор също е приложим, когато държавна структура прехвърля своя дейност на дъщерно дружество [75]. Въпросът е дали частен инвеститор би постъпил по същия начин вместо

72 — Съображение 48.

73 — Точка 169 от обжалваното съдебно решение.

74 — Вж. в този смисъл Решение от 28 януари 2003 г. по дело Германия/Комисия (C-334/99, Recueil, стр. I-1139, точки 133 и 134), свързано с продажба на предприятие в бившата Източна Германия за отрицателна продажна цена.

75 — Обратно, методът за проверка, установен в Решение по дело Chronopost I, е неприложим, тъй като този метод се отнася до покриване на разходите по търговски сделки между дружество майка и дъщерно дружество в публичния сектор.

например да прехвърли предприятието на трето лице. Всъщност Комисията се занимава с този въпрос в спорното решение, като разглежда НВД, получено при предоставянето на капитал от La Poste през 1986 г. [76]

120. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд доста уместно посочва, че в настоящия текст на член 87, параграф 1 ЕО се прави разграничение на мерките за държавна намеса в зависимост от техните последици [77]. Трудно ми е обаче да разбера по какъв начин създаването на SFMI-Chronopost е можело да наруши конкуренцията на пазара. То е било нов конкурент само доколкото било новосъздадено дружество с ново име. Дейностите и клиентелата били тези на Postadex. Изглежда много по-вероятно последицата от създаването на отделно дъщерно дружество, което да осъществява дейностите, които формално са подчинени на държавата, в крайна сметка да бъде засилване на конкуренцията на пазара, при условие че деловите отношения с неговото дружество майка се осъществяват въз основа на формулата, изведена в Решение по дело Chronopost I.

121. По тези причини не считам, че към момента на преобразуването на Postadex в дъщерно дружество, La Poste се отказва от стойността на Postadex в полза на SFMI-Chronopost. Поради това Първоинстанционният съд погрешно е приел, че прехвърлянето на Postadex на SFMI-Chronopost представлява държавна помощ, тъй като La Poste не е получила възнаграждение от SFMI-Chronopost [78].

122. Поради гореизложеното предлагам на Съда да приеме за основателно и четвъртото правно основание.

Заключителни бележки

123. Съгласно член 61 от Статута на Съда в случай на отмяна на решение на Първоинстанционния съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение.

124. Тъй като Първоинстанционният съд приема, че не може да разгледа някои от доводите в първата част от четвъртото правно основание поради непълнота на мотивите на спорното решение [79], ми се струва, че фазата на производството не позволява на Съда да постанови окончателно решение. Поради това предлагам делото да бъде върнато на Първоинстанционния съд и Съдът да не се произнася по съдебните разноски.

76 — Съображения 59—63 от оспореното решение.
77 — Точка 160.
78 — Точка 167 от обжалваното решение.
79 — Точка 102 от обжалваното решение.

Заключение

125. В светлината на гореизложените доводи предлагам на Съда:

— да отмени Решение на Първоинстанционния съд от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия (T-613/97) в частта, в която се отменя Решение 98/365/ЕО на Комисията от 1 октомври 1997 година относно държавна помощ, за която се твърди, че е предоставена от Франция на SFMI-Chronopost, в частта, в която се приема за установено, че нито логистичното и търговското подпомагане, предоставено от La Poste на неговото дъщерно дружество SFMI-Chronopost, нито прехвърлянето на Postadex представляват държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost,

— да върне делото на Първоинстанционния съд,

— да не се произнася по съдебните разноски.